

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 305. Met om te beginnen vier opnamen van Sarah Vaughan uit 1947. 2 juli was ze in de studio met een big band. George Treadwell leidde het orkest. Bij de vier trompetten Jesse Drakes, er zijn ~~was~~ ^{drum} trombone, vijf saxofoons met Budd Johnson op tenor en Eddie DeVerteuil-baritonsaxofoon. In de ritmesectie Jimmy Jones-piano, Al McKibbon-bas, J.C.Heard-drums. "Tenderly".

plaat 1 Sarah Vaughan: Tenderly (?)
A/2 - 2:50 - Everest FS 271

"Tenderly" van 2 juli 1947. 10 oktober zingt Sarah Vaughan bij een orkest geleid door Ted Dale waarvan verder niets bekend is. Een van de songs is de spiritual "Sometimes I feel like a motherless child".

zelfde Sarah Vaughan: Sometimes I feel like a motherless child (P.O.)
B/1 - 2:45 - idem

Sarah Vaughan met een orkest o.l.v. Ted Dale: "Sometimes I feel like a motherless child". Tenslotte nu twee opnamen met een kwartet geleid door pianist Jimmy Jones. Daarin John Collins op gitaar, Al McKibbon-bas en Kenny Clarke ^{drums}. De laatste twee speelden toen in de big band van Dizzy Gillespie waarmee ze een paar weken na deze sessie naar Europa zouden gaan. 29 december 1947: "What a difference a day made".

zelfde Sarah Vaughan & the Jimmy Jones Quartet: What a difference a day
A/4 - 2:47 - idem ^{en} made (?)

~~en~~ "What a difference a day made", tenslotte "Gentleman friend".

zelfde Sarah Vaughan & the Jimmy Jones Quartet: Gentleman friend (?)
A/5 - 2:30 - idem

"Gentleman friend". Sarah Vaughan & the Jimmy Jones Quartet, 29 december 1947. Deze en alle vorige opnamen: Musicraft, New York City. Zo langzamerhand ga ik het hoofdstuk 1945-1947 afronden en eind januari startend we met 1948. Wat ik nu wil doen, juist omdat we sinds nummer 300 -nog bedankt voor de felicitaties, met name Smør Jazz in Delft- omdat het sinds 300 over zangeressen ging, is doorgaan met jazz door vrouwen. Lang geleden heb ik verteld dat in de Tweede Wereldoorlog vrij wat vrouwen de plaats innamen van musici die in militaire dienst moesten, maar dat ze na de oorlog en de demobilisatie er weer even hard uitgegooid werden. Sommige modderden wat door in kleine damescompos, anderen gingen hagedesillusionneerd het vak uit. Dan maar de keuken in en kinderen grootbrengen.

In deze en de twee volgende afleveringen een selectie uit de schaars voorhanden muziek door vrouwen die werd vastgelegd in de jaren 1945, '46 en '47 - alleen de eerste keus ligt voor de hand omdat het de enige vrouw geweest is die 't al in de jaren dertig echt maakte in de macho wereld van de jazz. Mary Lou Williams, eigenlijk Elfrieda Scruggs, 8 mei 1910 in Atlanta, Georgia, geboren, vermaard niet alleen door haar pianospel bij de Andy Kirk-band, maar vooral ook door haar arrangementen en composities. Ze was dus 35 toen ze in New York City voor Continental speelde met haar Girl Stars. Op vibrafoon Marjorie Hyams, 22 jaar oud en in '44-'45 ster ~~opgenomen bij de Woody Herman Band~~ bij de Woody Herman Band, op gitaar Mary Osborne, 24 jaar oud die op haar 17e Charlie Christian hoorde die toen alleen zeer lokale bekendheid had, Bea Taylor speelt bas, op drums Bridget O'Flynn. Dit is "Timme time".

plaat 2 Mary Lou Williams' Girl Stars: Timme time (Mary Lou Williams)
3. A/4 - 2:50 - Stash STB-001/3

"Timme time" en dat zal slaan op de Deense jazzliefhebber en promotor Timme Rosenkrantz. Opname uit 1945. Nu voor Victor in New York City op 24 juni 1946 dezelfde groep maar met June Robenberg op bas en Rose Gottesman-drums. "Boogie misterioso".

zelfde Mary Lou Williams' Girl Stars: Boogie misterioso (M.L.Williams)
~~opgenomen bij de Woody Herman Band~~
3. B/5 - 2:45 - idem

Na "Boogie misterioso" nu "Conversation", ook genoemd "Jump Caprice".

plaat 3 Mary Lou Williams' Girl Stars: Conversation or: Jump Caprice
2. B/2 - 2:48 - Stash STB-001/2 (M.L.Williams)

"Conversation" dan wel "Jump Caprice". De Mary Lou Williams' Girl Stars voor Victor in New York City, 24 juni 1946. Marjorie Hyams-vibrafoon, Mary Osborne-gitaar, Mary Lou Williams-piano, composities en arrangementen, June Rotenberg-bas, Rose Gottesman-drums. Mary Lou Williams, ze overleed 28 mei 1981 in Durham, North Carolina en werd dus 71, was een uitzondering. Ze werd puur geaccepteerd op haar pianospel en schrijven, pianistes die bijvoorbeeld technisch opzicht haar meerdere waren bleven ^{vaak} in de marge hangen. Rose Murphy en Nelly Lutcher gingen zingen bij de piano, komisch, anderen geraakten tot flauwe kul als het in swing spelen van de klassieke en virtuoos ~~ebogies~~ ~~ebogies~~. Dat vond het publiek leuk, dat wilde de promotor, ^{dat wilde} ~~de~~ de programmaleider van de platenmaatschappij. Zo'n tragisch geval is Dorothy Donegan die fantastisch goed piano speelt maar nu op haar 61ste nog steeds onzin moet verkopen om zichzelf te kunnen verkopen. U kunt het jaarlijks bekijken op 't festival in Den Haag. Dit is Dorothy Donegan als 23 jarige, ⁱⁿ 1947, met W.C.Handy's "St. Louis blues".

plaat 4

Dorothy Donegan: "St. Louis blues (W.C.Handy)

4. B/4 - 2:46 - Stash STB-001/4

waarschijnlijk

"St. Louis Blues", Dorothy Donegan in 1947, opname uit een later op Jubilee uitgebrachte LP. Want de dames werden slecht gedocumenteerd ook. Waarover meer volgende keer, ~~dat is, zoals één keer in de maand, om 11 uur.~~ dit was NOS Jazzgeschiedenis 305, MdR.

0 0 0 0

NA 143 884

2 J: 20

opn. 13.11.85